

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Riedlbauchem ve věci žalobce: **JUDr. J. K.**, nar. **...**, bytem **...**, zast. JUDr. Vladimírem Vaňkem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28/559, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 13.060.000,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba, již se žalobce domáhal zaplacení částky 13.060.000,-Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši 7,05% z této částky od 25.4.2015 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 300,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 27.4.2015 domáhal na žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 13.060.000,- Kč s příslušenstvím, kdy přiměřené zadostiučinění žádal z důvodu vzniklé nemajetkové újmy způsobené mu nezákonným rozhodnutím, a to v důsledku zahájení trestního stíhání usnesením Policie ČR Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu ze dne 17.9.2010, č.j. **...** **...** pro zločin podplácení dle ustanovení § 332 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Po podání obžaloby bylo trestní řízení vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. **...** kdy rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.4.2014, č.j. **...** **...** byl žalobce zproštěn obžaloby. Dovolání podané Nejvyšším státním zástupcem proti rozsudku odvolacího soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11.9.2014, č.j. **...** **...** pro nedůvodnost odmítnuto. Nezákonným trestním stíháním bylo poškozeno dobré jméno žalobce, a to jak v osobním, tak zejména v profesním životě, kdy byl

ohrožen zastavením výkonu činnosti advokacie a tím ztrátou zdroje obživy. V souvislosti s tímto nezákonným stíháním rovněž došlo k vyloučení žalobce, jakožto zvoleného obhájce z obhajoby obžalovaného A. S. v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]. Nezákonné trestní stíhání mělo negativní dopad i na zdraví žalobce, kdy u něj docházelo [REDAKCE].

Žalobce proto požaduje zadostiučinění za každý den nezákonného trestního stíhání ve výši 10.000,- Kč počínaje dnem 17.9.2010, kdy bylo trestní stíhání zahájeno do dne 14.4.2014, kdy bylo trestní řízení pravomocně skončeno. Za 1306 dní činí zadostiučinění v penězích částku 13.060.000,- Kč. Žalobce dále uvedl, že dne 26.10.2014 uplatnil u žalované nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, žalovaná však do dne podání žaloby své stanovisko žalobci nesdělila.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání doručeném soudu dne 23.6.2015, když uvedla, že žalobce u ní uplatnil dne 26.10.2014 žádost na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 13.060.000,- Kč vzniklou v souvislosti s trestním řízením vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. [REDAKCE]. Žalovaná nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění v penězích v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v trestním řízení nevyhověla, přičemž konstatovala, že v předmětném řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon“), přičemž toto konstatování považuje za dostačující zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy, a to zejména s ohledem na důvod zproštění, kdy bylo ve zprošťujícím rozsudku odvolacího soudu ze dne 14.4.2014 prokázáno, že se skutek stal a přicházelo by tak v úvahu věc postoupit kárnému senátu advokátní komory, avšak takový postup by byl v rozporu s objektivní promlčecí dvouletou lhůtou, proto nezbylo než žalobce dle ust. § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostit. Jelikož dle názoru žalované bylo trestní stíhání vedeno důvodně, neboť žalobce se protiprávního jednání dopustil, je žalovaná toho názoru, že poskytnutí zadostiučinění v penězích by bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Žalovaná současně dle ust. § 32 odst. 3 zákona vznesla **námítku promlčení** s tím, že trestní řízení pravomocně skončilo dne 14.4.2014 a nárok na náhradu nemajetkové újmy byl u žalované uplatněn až dne 26.10.2014, tj. až po uplynutí subjektivní promlčecí lhůty v délce 6 měsíců, přičemž žaloba byla u soudu podána až dne 27.4.2015.

Podle ust. § 115a o.s.ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. V dané věci soud na základě výsledků přípravy jednání dospěl k závěru, že ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů. Účastníci proti rozhodnutí věci bez nařízení jednání neměli námitek, resp. s tímto procesním postupem vyslovili souhlas. Soud tedy s ohledem na splnění podmínek předvídaných shora citovaným ust. § 115a o.s.ř. věc projednal a rozhodl, aniž by nařídil jednání.

Podáním doručeným soudu dne 31.5.2016 žalobce na výzvu soudu uvedl, že požaduje zákonný úrok z prodlení z částky 13.060.000,- Kč od 25.4.2015 do zaplacení.

Ze shodných tvrzení účastníků ve spojení s žádostí žalobce o odškodnění ze dne 26.10.2014 s podacím razítkem žalované dne 26.10.2014, se stanoviskem žalované ze dne 7.5.2015 soud vzal za prokázané, že žalobce se obrátil na žalovanou s žádostí o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění, kdy nemajetková újma mu vznikla nezákonným rozhodnutím, kterým bylo výše uvedené usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaná v reakci na žalobcovu žádost o odškodnění konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona. Žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na

náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, vedeného pod sp.zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesení o zahájení trestního stíhání vůči žalobci bylo vydáno Policií ČR - [REDAKCE] dne 17.9.2010 pro zločin podplácení dle ust. § 332 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a obžaloba byla podána dne 27.12.2010. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 17.12.2013, č.j. [REDAKCE] byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu podplácení dle ust. § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Na základě odvolání proti výše cit. rozsudku soudu I. stupně byl dne 14.4.2014 ve veřejném zasedání Městského soudu v Praze jakožto soudu odvolacího za přítomnosti žalobce i jeho obhájce vyhlášen rozsudek č.j. [REDAKCE] v němž byl žalobce dle ust. § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby. Rozsudek téhož dne, tj. 14.4.2014 nabyl právní moci, doručen obhájci žalobce dne 29.4.2014 a žalobci dne 30.4.2014.

Soud již neprováděl další dokazování, a to z důvodu, že dospěl k závěru, že nárok žalobce je promlčen, přičemž by bylo v příkrém rozporu se zásadou hospodárnosti řízení se zabývat oprávněností nároku za situace, kdy by stejně bylo nutno jej zamítnout z důvodu úspěšně vznesené námitky promlčení žalovanou.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 8 odst. 3 zákona, nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ust. § 32 odst. 3 nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Podle ust. § 35 promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

Pokud by tedy nárok nebyl promlčen, bylo by namístě v souladu se shora citovaným ust. § 31a odst. 2 zákona zkoumat, zda je dostatečným jako přiměřené odškodnění vzniklé

nemajetkové újmy žalobce samotné konstatování žalované, že vůči žalobci bylo vydáno nezákonného rozhodnutí, a poskytnutí omluvy, aniž by bylo namístež přiznat finanční odškodnění a pokud nikoliv, tak i posoudit výši požadovaného zadostiučinění.

S ohledem na skutečnost, že nárok žalobce na poskytnutí zadostiučinění je promlčen, soud se shora uvedeným již nezabýval, neboť by to nemělo žádného praktického dopadu, a žalobu zamítl jako celek, aniž učinil další potřebná skutková zjištění (pro posouzení nároku na zadostiučinění ve formě peněžní). Již z účastníky uváděných nesporných dat je seznatelné, že k promlčení tvrzeného práva došlo, neboť zprošťující rozsudek odvolacího soudu nabyt právní moci vyhlášením ve veřejném zasedání za účasti žalobce i jeho obhájce, tj. dne 14.4.2014, tudíž šestiměsíční lhůta k podání žádosti o předběžné projednání nároku u žalované začala běžet následujícího dne, tj. 15.4.2014 (úterý) a marně uplynula dnem 15.10.2014 (středa). K okamžiku „oznámení rozhodnutí“ srov. rozs. Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2371/2009 ze dne 21.4.2011, kdy v dané věci spadá v jedno, tj. s okamžikem vyhlášení zprošťujícího rozsudku ve veřejném zasedání dne 14.4.2014 za osobní přítomnosti žalobce. Skutečnost, že zprošťující rozsudek odvolacího soudu byl obhájci žalobce doručen až dne 29.4.2014 (a žalobci dne 30.4.2014) je ve shora uvedených souvislostech bez právního významu.

Je tedy zřejmé, že žádost uplatněná u žalované dne 26.10.2014 byla podána opožděně, resp. až po uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty. Jestliže žaloba byla podána dne 27.4.2015, znamená to, že k jejímu podání došlo až po uplynutí promlčecí doby (nedošlo tak ke stavění promlčecí doby ani podáním žádosti u žalované a ani podáním žaloby, neboť ta marně uplynula ještě před podáním žádosti u žalované). Nárok žalobce je tak promlčen, resp. žalovaná se úspěšně dovolala promlčení tvrzeného nároku žalobce a nelze nárok žalobci přiznat, i kdyby jinak byl shledán po právu. Soud z uvedeného důvodu žalobu zamítl bez dalšího, přičemž současně neshledal žádné okolnosti, pro něž by výkon práva žalované představovaný vznesením námítky promlčení bylo na místě shledat rozporným s dobrými mravy, zejména když žalovaná v civilním řízení není v pozici vrchnostenské, je tak jejím právem jako jakéhokoliv jiného účastníka civilního řízení se vznesenému žalobnímu návrhu bránit na straně jedné, na straně druhé, jakkoliv subjektivní promlčecí lhůta stanovená zákonem je krátká, nelze neodhlédnout od skutečnosti, že tento zákon je ve vztahu k občanskému zákoníku ve vztahu speciality, jenž se nepromítá jen do odlišné úpravy promlčecích lhůt, ale i, a to v neprospěch žalované, ve stanovení přísné objektivní odpovědnosti žalované, bez možnosti se této odpovědnosti zprostit; speciální právní úpravu, na kterou je odkazováno i normou vyšší právní síly, tak soud hodnotí jako vyváženou. Jelikož den pravomocného rozsudku o zproštění obžaloby je totožný jako den, kdy se nejpozději žalobce dozvěděl o nemajetkové újmě, je nárok promlčen dle ust. § 32 odst. 3 první věty zákona. Soud proto žalobu zamítl, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přízná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu 300,- Kč za každý úkon. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady podle výše uvedené vyhlášky, když

žalovaná, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a nedoložila výši svých hotových výdajů, učinila v této věci úkon, kterým bylo písemné vyjádření k žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená ve výroku tohoto rozsudku splněna dobrovolně, může být vymáhána ve vykonávacím či exekučním řízení.

V Praze dne 4. listopadu 2016

Mgr. Pavel Riedlbauch v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení : Vítková